

Hồi 8

Lực Thắng Lão Ma

Tần Lâm Phong đến khi không nhìn thấy bóng lão mới phóng về hướng đông. Không bao lâu chàng đã đến được Thiền Sư Động. Sau khi vào động, lập tức tọa thiền vận công.

Lúc này chân khí lưu chuyển toàn thân, tâm thần bất định, bất chợt nghe ngoài cửa động nổi lên giọng cười quái gở “khì khì”! Tiếp theo là một âm thanh quái dị:

- Thì ra ngươi đang ở đây, món nợ một chương ở Lạc Vân Cốc cũng đến lúc phải trả.

Tần Lâm Phong nhận ra được chính là thanh âm của Đệ Nhất Ma Đầu Biên Ngoại Hồng Y Lão Tẩu, giọng nói chứa đầy vẻ âm hiểm. Nhưng lúc này là lúc nguy hiểm nhất khi vận công, nếu chàng xuất thủ tất có hại nên lòng nóng như lửa đốt.

Nên biết, phàm những người học võ lúc vận công, kỵ nhất là sự nhiễu loạn bên ngoài, trong tình hình của chàng hiện nay, chỉ cần đưa bé ba tuổi đụng nhẹ vào chàng cũng làm cho chàng vong mạng hay tẩu hỏa nhập ma.

Lại nói Tần Lâm Phong nghe tiếng nói ở bên ngoài mỗi lúc một gần, trong lòng đang tựa lửa đốt, khoảnh khắc này giống như chờ đợi cái chết giá lâm.

Lúc này, bất chợt ngoài cửa động vang lên một tiếng nói thánh thót:

- Bà bà! Mau tới, lão già mập lùn mặc áo đỏ kia quả là người xấu! Lão đang đánh vị công tử này, hãy mau ra tay cứu chàng.

Lúc này lão áo đỏ đã tiến gần bên chàng, mặt đầy sát khí, mắt lộ hung quang, giơ hữu chưởng lên sắp sửa vỗ vào Thiền Linh Cái của chàng.

Kim Diện Bà Bà không dám trái ý của Hoàng Y Thiếu Nữ, chỉ nhìn thấy thân mụ khẽ chớp, đã lướt vào Thiền Sư Động, quái trượng đầu rồng trong tay vung lên, miệng hét lớn:

- Coi chiêu!

Điểm về phía đại huyệt sau lưng lão áo bào đỏ.

Lão áo bào đỏ này chẳng ai xa lạ chính là Hồng Y Lão Tẩu, lúc này hữu chuông của lão giơ lên chỉ chọc võ xuống Thiên Linh Cái của Tần Lãm Phong, bất chợt nghe sau lưng có luồng gió lạnh, không kịp xuất thủ, thu vội chuông pháp, lách người qua mé tả, quay đầu lại trợn mắt hét:

- Mụ ăn mày kia ở đâu tới! Dám ám toán lão phu...

Kim Diện Bà Bà không để cho lão nói xong, trề môi quát:

- Đã vừa ăn cướp vừa la làng!

Ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Ngươi vì sao lại thừa lúc hấn đang vận công, ra tay hạ độc thủ. Nói mau.

Hồng Y Lão Tẩu mắt lộ hung quang quát:

- Đây là ân oán giữa lão với hấn, không liên can gì tới ngươi!

Kim Diện Bà Bà tức giận quát lớn:

- Quận chúa của ta thấy hành vi tội bại của ngươi, ám toán tiểu tử lúc hấn đang vận công, nên đã ra lệnh cho lão đây dạy cho ngươi một bài học.

Hồng Y Lão Tẩu tung hoành biên ngoại đã ba mươi mấy năm, từ trước tới nay, chưa từng nghe những lời xấc xược như vậy, nộ khí hung quang, thất khiếu bốc khói, "Khà! Khà! khà" một tràng ghê rợn quát:

- Mụ ăn mày, khẩu khí của ngươi cũng lớn quá đấy chứ!

Kim Diện Bà Bà dung mạo cổ quái tánh khí cũng không kém phần, cố ý khiêu khích:

- Hừ! Như vậy còn quá khách khí đối với ngươi.

- Không khách khí thì sao?

Kim Diện Bà Bà cao giọng quát:

- Để lão đây đích thân dạy cho ngươi một bài học.

Hồng Y Lão Tẩu nộ khí xung thiên mặt lúc trắng lúc xanh vì quá tức giận đến nói không ra lời, lão há miệng quát:

- Mụ... ăn mày, trong động quá chật hẹp, ngươi có dám cùng lão phu ra ngoài tỷ thí chẳng!

Kim Diện Bà Bà đáp:

- Ai mà sợ người!

Hồng Y Lão Tẩu không đợi mục nói xong, như một ánh chớp bắn ra ngoài cửa động.

Kim Diện Bà Bà cũng vừa ra khỏi động đưa cây quái trượng cho Đông Nhi, quay mặt lại nói với Hồng Y Lão Tẩu:

- tỷ thí với người, lão đây không cần dùng đến quái trượng xuất chiêu đi!

Hồng Y Lão Tẩu năm lần bảy lượt bị mục ta chọc tức, nộ khí xung thiên, cười "khà! Khà!" một tiếng bước lên trước, vận hết mười thành công lực, tuông một luồng cuồng phong hải đảo đẩy về phía mục ta.

Kim Diện Bà Bà biết được ý định của lão không dám chậm trễ vận dụng toàn bộ công lực đón chờ ngọn chưởng.

Chỉ nghe một tiếng bùng!

Hai ngọn chưởng chạm nhau, chưởng lực kinh hồn, khiến bốn cô nương đứng ở vòng ngoài cách xa một trượng cũng bị sức chưởng thổi tung y phục.

Kim Diện Bà Bà bị sức chấn lực của chưởng phong đẩy lùi sáu bước, ngược mắt nhìn xa.

Hồng Y Lão Tẩu cũng bị sức chưởng đẩy lùi năm bước. Chân phải đang lơ lửng như sắp đặt xuống.

Kim Diện Bà Bà mất lộ vẻ kinh ngạc không ngờ chưởng lực của lão quái này hùng hậu đến thế!

Nhưng mục bốn mươi năm trước tung hoành giang hồ, chưa từng gặp được đối thủ, lẽ nào mới bị một chưởng của lão mà sợ ư, mục lớn tiếng quát:

- Người hãy tiếp chưởng.

Nói xong, song chưởng chấp lại, chậm chậm đẩy về phía lão.

Hồng Y Lão Tẩu thấy mục vận dụng toàn bộ công lực phát ra song chưởng, không dám trì hoãn vội giơ chưởng lên tiếp.

Hai ngọn chưởng dính vào nhau, bốn cặp mắt đầy sát khí không tách rời.

Đối với một kẻ võ công tầm thường nếu nhìn thấy trận đấu này, thì rõ ràng như thế sẽ không hao tổn nguyên khí.

Kỳ thực, nếu một bên mà hỏa hầu non nớt, hơi chút phân tâm thì lục phủ ngũ tạng sẽ bị đập nát bởi chưởng lực của đối phương.

Hạ Nhi đứng xem, lòng không khỏi bồn chồn đưa mắt về phía Hoàng Y Thiểu Nữ nói:

- Quận chúa hãy mau nghĩ cách để tách họ ra! Nếu không bà bà tất sẽ bị thương!

Thiểu nữ run giọng đáp:

- Hạ Nhi, nếu như ta ra tay giúp mụ, là phạm vào đại kỵ của mụ!

- Bà bà mỗi lần đánh nhau với người ta, nếu như có người nào xen vào, thì dù có thí mạng cũng phải quyết đấu với người đó. Người nói ta làm sao có thể ra tay được!

Đang lúc này từ trong Thiên Sư Động bắn ra một bóng người chính là Tần Lãm Phong.

Vốn là trong lúc chàng vận công điều tức, tuy không nói được, nhưng những sự diễn ra xung quanh chàng đều nghe hết.

Sau khi điều tức xong, chàng vội phóng ra ngoài, nhìn thấy cục diện trận đấu đang diễn ra khẩn cấp, Kim Diện Bà Bà và Hồng Y Lão Tẩu trên đầu đã bốc khói mờ hôi lấm tấm toàn thân.

Chàng thầm nghĩ nếu cứ để hai người cứ tiếp tục như vậy, tức sẽ có một người thọ thương mà chết.

Nghĩ xong, không dám chậm trễ phóng vào chính giữa hai người vận dụng toàn bộ công lực, đẩy bật hai luồng chưởng của hai người. Sau đó, chàng mới xuôi tay thu hồi công lực...

Cuộc đấu này, tuy rằng không mạnh, trong lúc cả hai nguyên khí hao tổn, đã khiến hai người té nhào xuống đất. Bốn thiếu nữ áo xanh và Hoàng Y Thiểu Nữ đứng bên ngoài lược trận, thấy tình hình đột nhiên xảy ra như vậy kinh ngạc "A!" lên một tiếng, chạy vội đến chỗ Kim Diện Bà Bà, mỗi người một tay xoa bóp toàn thân, cho khí huyết được lưu thông.

Hoàng Y Thiểu Nữ sau khi làm xong công việc đó, vội bước đến chỗ Tần Lãm Phong khoanh tay hành lễ nói:

- Công tử, xin đa tạ! Nếu như không, không biết sự việc nghiêm trọng đến mức nào.

Tần Lãm Phong trả lễ đáp:

- Cô nương bất tất phải đa lễ, Kim Diện Bà Bà và Hồng Y Lão Tẩu đột nhiên xích mích như vậy, cũng chính là do tại hạ đây mà ra, tại hạ đây quả thực áy náy!

Hoàng Y Thiểu Nữ môi đào khẽ mở đáp:

- Đó đây cũng đừng nên khách khí! Chẳng qua...

Nói đến đây, mặt ngọc lộ vẻ âu sầu nói:

- Công tử, ngươi hãy mau rời khỏi đây, nếu như không bà bà sau khi điều tức nhất định sẽ lại đánh nhau với ngươi!

Tần Lâm Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại có chuyện đó? Tại hạ đâu có gây hấn gì tới bà ta?

- Bởi vì công tử đã phạm vào điều kỵ của Bà Bà!

- Ý cô nương muốn nói là tại hạ vừa rồi đã can ngăn không đúng lúc!

Hoàng Y Thiếu Nữ chỉ gật đầu không đáp.

Kim Diện Bà Bà, sau lúc điều tức, công lực hình như đã phục hồi trở lại liền đứng lên nói:

- Xú Tiểu tử, lão thân đây đang lúc sắp sửa thắng được lão quái kia, thì lại đột nhiên, bị ngươi phá đám, lại còn dám vô lễ với Quận Chúa của ta, cái gì là "Cô nương".

Nói xong giở trảo lên chụp về phía Tần Lâm Phong.

Hoàng Y Thiếu Nữ đang muốn mở miệng can ngăn, bỗng nghe một tiếng hét lớn ở bên tai:

- Dừng tay!

Vốn là Hồng Y Lão Tẩu lúc này cũng đã hồi phục công lực.

Chỉ thấy lão mặt lộ sát khí, lộn người chắn ngay trước mặt của Kim Diện Bà Bà, hét lớn:

- Mụ ăn mày, lão phu với ngươi còn chưa thanh toán xong.

Song chưởng vung lên như muốn tiếp tục giao đấu với Kim Diện Bà Bà.

Kim Diện Bà Bà tức giận không kém chu miệng đáp:

- Ai thêm sợ ngươi.

Tần Lâm Phong vội vã bước lên, tay chỉ về phía Hồng Y Lão Tẩu, quay mặt nói với Kim Diện Bà Bà:

- Bà bà, sự việc xảy ra giữa lão và bà bà cũng do văn bối gây nên, xin bà bà có việc nghĩ ngơi để tại hạ đây đùa với lão một lúc.

Hồng Y Lão Tẩu tức giận quát:

- Xú Tiểu tử chắc ngươi đã chán sống, lão phu đây sẽ tế độ cho ngươi trước, đến con mẹ ăn mày kia cũng chưa muộn.

Kim Diện Bà Bà lên tiếng:

- Cũng được! Cứ để hai người thanh toán với nhau thì lão đây đỡ phải bận tay.

Nói xong, quay người phóng ra khỏi vòng chiến.

Hoàng Y Thiếu Nữ than một tiếng ngằn ngại thốt:

- Bà Bà, người ta can ngăn là có ý tốt, gọi ta là cô nương không phải là xấu.

Kim Diện Bà Bà vẫn tức giận nói:

- Không được! Xin Quận Chúa xá tội, lão nô đây đã thề không đội trời chung với hần!

Hoàng Y Thiếu Nữ buồn bã lẩm bẩm:

- Đã vậy thì ta đây cũng hết cách rồi!

Lúc này đột nhiên vang lên thanh âm của Hồng Y Lão Tẩu:

- Xú Tiểu Tử, ta xem ngươi nên tự giải quyết đi, nếu để lão phu ra tay, sợ rằng ngươi cũng khó toàn mạng!

Tần Lâm Phong nhếch mép đáp:

- Thắng bại còn chưa phân, đừng quá kiêu ngạo.

Nói xong quay mặt, về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Tại hạ đây muốn đánh cá với lão, xin cô nương làm chứng cho.

Hoàng Y Thiếu Nữ liền đáp:

- Được! Để ta làm chứng cho hai vị.

Tần Lâm Phong đa tạ một tiếng, Hồng Y Lão Tẩu đứng bên cạnh thấy vậy vội hỏi:

- Xú Tiểu Tử, ngươi dùng cách nào dám đánh cá.

Tần Lâm Phong:

Phàm những kẻ luyện võ, muốn phân thắng bại đều chỉ có thể dùng chưởng lực để phân cao thấp, nay chúng ta dùng chưởng để tỷ thí, nhưng chỉ giới hạn trong năm chiêu.

Hồng Y Lão Tẩu nói:

- Năm chiều sợ rằng quá ít, khó mà phân biệt cao thấp!

Tần Lâm Phong cười nhẹ đáp:

- Đó là người tự nghĩ mà thôi, đối với ta người sợ rằng quá nhiều rồi!

Hồng Y Lão Tẩu thấy Tần Lâm Phong không coi mình vào đâu tức giận hét lên:

- Xú Tiểu tử người quá cuồng ngạo rồi! Nói! Nếu như người thua thì sao?

- Tùy tôn giá định đoạt.

- Được!

Hồng Y Lão Tẩu nói tiếp:

- Lão phu đây cũng không muốn ỷ lớn hiếp bé, người nếu như thua chỉ cần giao ra cuốn Tiểu Thiên Lục, thì lão phu đây cũng nể tình mà xóa đi món nợ một chương ở Lạc Vân Cốc, ý người thế nào?

Tần Lâm Phong gật đầu hỏi:

- Được, nhưng nếu như người chịu không nổi năm chiều thì sao?

Hồng Y Lão Tẩu đáp:

- Trong vòng năm chiều chỉ cần người thắng được ta nửa chiều, lão phu đây sẽ lập tức quỳ xuống đây làm chó ngựa cho người.

Tần Lâm Phong nói:

- Cái đó không cần, chỉ cần lão tuyên bố trước võ lâm là Hồi Xuân Thủ lão tiền bối bị chết về tay của lão, giải oan cho tại hạ là được rồi. Chàng ngừng một lúc nói tiếp:

- Còn việc lão hạ sát Hồi Xuân Thủ tiền bối để cướp Tiểu Thiên Lục, món nợ này tại hạ nhất định sẽ đòi giùm lão, nhưng không phải là việc hôm nay.

- Được! lão phu chấp nhận.

Hồng Y Lão Tẩu nói đến đây, dường như nắm chắc phần thắng, quay mặt về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Nha đầu kia, nghe rõ rồi chứ, đến lúc nếu mà bênh vực cho hấn, thì lão phu đây nhất định sẽ tìm người thanh toán.

Hoàng Y Thiếu Nữ bình thản đáp:

- Yên tâm đi! Cô nương đây sẽ không bênh vực cho bên nào đâu.

Nói đến đây, nàng làm ra vẻ không bận tâm tới, quay mặt về hướng Kim Diện Bà Bà lên tiếng hỏi:

- Bà Bà, thử đoán xem vị công tử nội trong năm chiều có thể thu phục được Hồng Y Lão Tẩu không.

Kim Diện Bà Bà lắc lắc đầu đáp:

- Lời nói của Xú Tiểu Tử quả thật điên rồ!

Đương nhiên rồi, bởi vì mục ta với Hồng Y Lão Tẩu vẫn chưa phân thắng bại, nếu bây giờ mục thừa nhận Tần Lâm Phong chỉ trong năm chiều thì thắng được Hồng Y Lão Tẩu, há dám nhận mình cũng không chịu không nổi năm chiều hần.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây, cũng đoán ra được tâm ý của Kim Diện Bà Bà nhưng không tiện nói ra. Nàng chỉ nở một nụ cười, để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn, mày phượng nhướn lên nhìn về phía hiện tượng.

Trong lúc Tần Lâm Phong định thần, mắt lộ tinh quang, nói: "Mời" một tiếng! Dáng dấp bình thản đối phó.

Hồng Y Lão Tẩu không khách khí, vừa nghe xong liền vận dụng song chưởng, khí thế mãnh liệt như cuồng phong, đẩy về phía ngực.

Tần Lâm Phong tất nhiên hiểu rõ công phu cao siêu của lão, nhưng chàng đã học được pho tuyệt học di thể trong Tiểu Thiên Lục, ba mươi sáu chiêu Thiên Đản Kiếm và một năm kẻ tám đường Chấn Thiên Chưởng, công lực gia tăng vượt bậc. Nhìn thấy chưởng phong đến, không chút nao núng lách người nhẹ lướt qua ngọn chưởng.

Hồng Y Lão Tẩu thấy thân pháp của chàng ảo diệu, trong lòng bất giác kinh ngạc, lập tức thay đổi chưởng pháp, nhắm vai chém xuống.

Tần Lâm Phong như ánh chớp lách qua ngọn chưởng vẫn không ra tay.

Hồng Y Lão Tẩu đổi phóng ra ba chiêu, nhưng vẫn không thấy chàng phản công, chỉ tránh né. Chiêu thứ ba của lão vẫn rơi vào chỗ không cách chàng năm thước. Lão kinh ngạc hỏi:

- Xú Tiểu tử ngươi tránh né chắc chắn đã sợ rồi chứ?

Tần Lâm Phong nhếch mép đáp:

- Tôn giá bất tất phải nóng vội, tại hạ chỉ cần một chiêu là đủ để phân thắng bại, nhường lão ba chiêu có đáng gì đâu?

Câu nói này của chàng hình như không coi lão vào đâu, Hồng Y Lão Tẩu nghe xong bùng bùng khí tiết, cất tiếng khi khi! quái dị, hai cánh tay hoa lên, nhắm về phía chàng phát ra một chưởng, rít lên trong gió theo phát rợn người, phủ chụp xuống Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong đã có chủ ý, cố nhìn lão ba chiều. Lúc này thấy chưởng thứ bốn của Hồng Y Lão Tẩu sức nặng nghìn cân, kinh phong bão táp chụp xuống đầu mình, không dám khinh thường, lách người xuyên qua bóng chưởng, thân pháp nhanh như điện chớp, tay đuổi ra chụp về phía Mạng Môn Huyệt của lão.

Lão đâu biết chiêu xuất thủ này của chàng cho là hư chiêu nên vội lùi về phía sau.

Bất luận lão nhanh đến đâu, Tần Lãm Phong lúc này đeo sát lão như hình với bóng, nhân lúc lão bộ pháp rối loạn chàng bèn đẩy ra một chưởng vô cùng mãnh liệt nhất trong công phu Chấn Thiên Chưởng, Đảo Hải Di Sơn.

“Bùng!” một tiếng.

Hồng Y Lão Tẩu không kịp nhận ra đó là chiêu thức gì, chỉ thấy trước ngực bị đè nặng xuống, lão như một con diều đứt dây, bắn xa ngoài hai trượng té phịch trên mặt đất, cảm thấy đau nhức trong ngũ tạng. “Ôc” thổ ra một ngụm máu tươi, mặt lão thất thần đầy vẻ kinh ngạc, phần nộ nhìn Tần Lãm Phong.

Lão tẩu đứng phải sát tinh.

Bởi Tần Lãm Phong tâm địa nhân hậu song chưởng xuất ra sắp chạm vào người lên chàng giảm một nửa công lực. Nếu không có lẽ xương cốt, ngũ tạng của lão có lẽ đã nát như bầy.

Hoàng Y Thiếu Nữ môi đào chúm chím bước bên cạnh Tần Lãm Phong, thốt lên:

- Công tử, chàng thật là lợi hại!

Tần Lãm Phong đỏ bừng mặt, định nói thì Kim Diện Bà Bà lúc này “hừ!” một tiếng cất lời:

- Có gì mà lợi hại, chẳng qua chỉ là may mắn.

Tần Lãm Phong nghe xong cười khẽ một tiếng.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng chỉ cười không nói quay mình đến trước mặt Hồng Y Lão Tẩu, nàng lại quay sang hỏi thiếu nữ áo xanh:

- Các người ai có mang theo Chấn Khí Nam ở bên thân, hãy mau đưa ra. Nếu như không thì bằng hữu đây sợ rằng cũng khó giữ được tính mạng.

Xuân Nhi ứng dạ! Thò vào trong người mang ra một gói thuốc bột đưa cho nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ tiếp lấy đưa đến trước mặt Hồng Y Lão Tẩu thấp giọng nói:

- Tiền bối xin hãy uống, nếu như không không có lợi cho thương thể của người!

Hồng Y Lão Tẩu là Đệ Nhất Ma Đầu Biên Ngoại tính tình quái gở, đời nào chịu nghe lời của nàng. Lão không những không nhận mà mặt còn lộ sát cơ nhìn nàng quát lớn:

- Không cần!

Nói xong lão thò tay vào trong người, móc ra một viên hoàn được bỏ vào trong miệng.

Kim Diện Bà Bà "hừ!" một tiếng, thóa mạ:

- Lão quái vật ngu ngốc. Những lời nói vừa rồi của ngươi, nếu như không thấy ngươi hiện giờ thương thể đang trầm trọng, có lẽ giờ này lão nương đã khiến ngươi phải nằm tại đây.

Hồng Y Lão Tẩu nghe xong nộ khí xung thiên, nhưng ngại vì thương thể đang trầm trọng không thể ra tay, đành phải nhịn nhục nuốt giận.

Tần Lâm Phong đến trước mặt Hồng Y Lão Tẩu cất tiếng hỏi:

- Tại hạ may mắn thắng được, những lời đánh cược vừa rồi không biết tôn giá nghĩ sao?

Hồng Y Lão Tẩu đành phải đáp:

- Lão phu đã thua rồi, nhất định phải thực hiện lời hứa. Sau này trong võ lâm nếu có người hỏi thì ta cứ việc nói là Hồi Xuân Thủ chết dưới chưởng lực của lão phu là được rồi.

- Không được! Lão phải nói rõ nguyên do cái chết Hồi Xuân Thủ.

Hồng Y Lão Tẩu hổ thẹn đáp:

- Được! Lão phu hôm nay đã thua, dĩ nhiên phải làm theo lời của ngươi. Ngừng một chút lão lại tiếp:

- Sau này phải nói là bởi vì lão phu muốn cuốn Tiểu Thiên Lục trên thân của hấn, do hấn không chịu cho nên...

Chưa dứt lời, lão đã đứng bật dậy, lão đảo phóng xuống núi.

Tần Lâm Phong đang muốn kêu lão dừng lại, bất chợt nghe có tiếng người nói:

- Xú Tiểu Tử để cho hấn đi đi! Người mà ngươi cần thương lượng trước mắt chính là ả nha đầu áo vàng kia.

Nói đến đây chỉ thấy trước mặt chàng hoa lên một cái, xuất hiện một lão ăn mày thân đầy bùn đất.

Bị người kêu Quận Chúa là cô nương Kim Diện Bà Bà đã rất khó chịu, nay lại nghe dám kêu nàng là nha đầu, hỏi mục không tức giận sao được.

Chỉ thấy mục không cần phân biệt người vừa đến là ai, vũ động quái tượng đầu rồng trong tay, chỉ nghe vù một tiếng, quái tượng quất về phía lưng của lão ăn mày.

Lão Hóa Tử thấy thế công mãnh liệt liền đưa cây Đả Cầu Bổng trong tay lên đỡ “chát!” một tiếng, quái tượng đã va chạm vào Đả Cầu Bổng. Sức chấn động đã khiến hai người thối lui ba bước.

Hoàng Y Thiếu Nữ sợ rằng hai người lại ra tay giao đấu, lộn người một cái, đã đứng giữa hai người, mặt quay về phía bà bà nói:

- Bà Bà, nơi đây không phải là Đông Hải Bồng Lai Đảo của chúng ta, người ta muốn kêu cô nương hay nha đầu gì cũng được. bà bà không được vì chuyện đó mà gây xích mích đánh nhau với người ta, nếu như không ta sẽ giận đó?

Kim Diện Bà Bà vốn không muốn nghe lời, nhưng thấy hai má nàng giật giật, mặt ngọc lộ vẻ cương quyết nên cũng không dám trái ý vội đáp:

- Xin Quận Chúa đừng tức giận, lão nô đây xin phục tùng mệnh lệnh.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới nở nụ cười, lên tiếng:

- Vậy thì tốt rồi!

Lão Hóa Tử nghe Hoàng Y Thiếu Nữ đề cập đến Đông Hải Bồng Lai Đảo, liền hỏi:

- Thần Long Vương Bành Thế Tuyền là gì của người?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ đáp:

- Chính là gia phụ.

Lão Hóa Tử “ha! Ha! ha” cất tiếng cười lớn:

- Hóa tử ta bốn mươi năm trước đã cùng sanh tử với phụ thân nha đầu, Lão Hóa Tử này kêu ngươi là diệt nữ, cũng không quá đáng chứ!

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt kinh ngạc nói:

- Thì ra tiền bối chính là người mà gia phụ vẫn thường hay nhắc đến, người thứ ba trong Thần Châu Tam Tuyệt Xú...

Lão Hóa Tử thấy nàng nói ra cái “nhã” hiệu của mình lập tức phá lên cười nói:

- Nha đầu thúì, Xú Hóa Tử thì Xú Hóa Tử. Người cứ việc kêu, Lão Hóa Tử ta không mắc cỡ đâu!

Hoàng Y Thiểu Nữ thấy lão tính tình phóng khoáng điệu bộ tức cười, buột miệng “hi hi”! một tiếng nhưng lại sợ thất lễ nên vội nín bật.

Lão Hóa Tử không thềm để ý, giới thiệu nàng với Tần Lãm Phong một lượt rồi hỏi:

- Nha đầu, người không ở Đông Hải phụng dưỡng cha mẹ, đến đây làm gì?

Hoàng Y Thiểu Nữ có vẻ sầu muộn đáp:

- Gia mẫu ba năm trước mắt phải chứng bệnh quái lạ, các đại phu cũng đành bó tay. Tụ Lý Càn Khôn Gia Cát Minh của bốn đảo nói rằng ngày mai chính là ngày Đà Long xuất hiện, gan nó có thể chữa được căn bệnh của gia mẫu, cho nên gia phụ mới phái điệt nhi đến đây!

Lão Hóa Tử mới nghe đã giật mình, đây vì bản thân lão đang muốn giúp lấy cho được Đà Long Đả để trị hàn khí trong người của Đường Hiếu Văn, nay lại nghe nói bằng hữu kết giao lâu năm của mình cũng muốn lấy báu vật này để trị bệnh cho vợ của lão, còn dám phái cô con gái cưng của mình, lặn lội từ nơi Đông Hải xa xôi đến để tận đây, trong lòng lão lúc này càng thêm bối rối.

Chỉ thấy lão vò đầu bứt tóc vẫn nghĩ không ra biện pháp lưỡng toàn, lão đành phải kéo Tần Lãm Phong đến bên Hoàng Y Thiểu Nữ và nói:

- Là thù hay bạn do các người tự quyết định lấy, Lão Hóa Tử ta nhức đầu quá rồi.

Nói xong không để cho hai người kịp mở miệng, lắc người một cái thân lão như một luồng khói nhẹ, chớp mắt đã khuất sau góc núi.

Hoàng Y Thiểu Nữ vốn thông minh, chỉ nghe đến đây thì đã hiểu ra, quay mặt lại phía Tần Lãm Phong hỏi:

- Công tử lẽ nào chàng cũng muốn đoạt Đà Long Đả.

Tần Lãm Phong không biết làm sao trả lời đành phải nhè nhẹ gật đầu.

Hoàng Y Thiểu Nữ lại nói:

- Công tử chàng nhường cho ta một lần có được không. Nếu như không, bệnh của gia mẫu không thể chữa khỏi!

Tần Lãm Phong lắc đầu đáp:

- Xin cô nương tha lỗi, Đà Long Đảm có liên quan mật thiết đến tính mạng sư muội của tại hạ. Tại hạ đây dù cho xương tan nát thịt cũng quyết giành cho bằng được.

Hoàng Y Thiếu Nữ "à!" một tiếng hỏi:

- Sư muội của thiếu hiệp đây chắc phải đẹp lắm?

Tần Lâm Phong đáp:

- Luận về tài mạo, nàng không sao sánh được với cô nương đây, nhưng tại hạ có trách nhiệm rất lớn đối với nàng, không thể để cho nàng chết được.

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ cúi đầu, dáng vẻ tư lự lắm lắm:

- Vị cô nương đó quả là có phúc!

- Quận Chúa đừng nghe hấn nói nhảm, trên thế gian này còn ai có thể sánh được với Quận Chúa.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe thấy tiếng của Thu Nhi, không thèm trả lời, quay mặt về phía Tần Lâm Phong nói:

- Đã là như vậy, ta đây cũng không thể không nghĩ đến gia mẫu, như vậy... hẹn gặp lại công tử vào tối ngày mai.

Nói xong đưa mắt về phía Kim Diện Bà Bà và bốn nữ tì, trong miệng lắm lắm hình như đang nói với mình:

- Chúng ta làm sao không phải đánh nhau thì tốt hơn.

Nói xong liền cùng với năm người phóng xuống núi. Lúc này bên tai Tần Lâm Phong rền vang lên thanh âm của Kim Diện Bà Bà:

- Ê tiểu tử thôi! Hôm nay tạm thời gửi lại cái mạng của ngươi, tối mai sẽ tính.

- o O o -